

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 358/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 7/2005 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 2/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 18. marca 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa pre porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na pojednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 7/2005 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 2/2022 (ďalej aj „napadnuté konanie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný od októbra 2004 pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej len „v tom čase platný Trestný zákon“) a účastníctvo k trestnému činu skrátene dane formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 148 ods. 1, 5 v tom čase platného Trestného zákona. V priebehu vedeného trestného konania bola na sťažovateľa v októbri 2005 podaná obžaloba na krajskom súde, ktorý ho svojimi rozsudkami z 19. septembra 2007, 14. októbra 2009, 5. marca 2013 a 12. júna 2019 oslobodil spod obžaloby. Tieto rozsudky najvyšší súd svojimi uzneseniami z 30. apríla 2008, 10. júna 2010, 3. septembra 2013 a 27. februára 2020 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie

konanie. Krajský súd napokon svojím rozsudkom č. k. 4 T 7/2005 z 20. októbra 2021 uznal sťažovateľa vinným z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) a účasti k trestnému činu skrátenia dane formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 148 ods. 1, 5 v tom čase platného Trestného zákona, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka s podmieneným odkladom na 1 rok. V čase podania ústavnej sťažnosti prebieha pred najvyšším súdom odvolacie konanie pod sp. zn. 5 To 2/2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal celkovú dĺžku vedeného trestného konania proti jeho osobe, ktorú považuje za ústavne neakceptovateľnú, porušujúcu ním označené základné práva, pričom k tomuto záveru dochádza už len výpočtom samotnej dĺžky svojho trestného stíhania v trvaní 17 rokov. Predmetná trestná vec nie je podľa sťažovateľa právne zložitá a on sám nijakým spôsobom neprispel k dĺžke konania, pričom osobitne upozornil na *«obdobie takmer 3 rokov medzi uznesením NS SR sp. zn. 5 To 15/2009 zo dňa 10.06.2010 a tretím rozsudkom KS KE sp. zn. 4 T 7/2005 zo dňa 05.03.2013 a taktiež na obdobie takmer 6 rokov medzi uznesením NS SR sp. zn. 5 To 7/2013 zo dňa 03.09.2013 a štvrtým rozsudkom KS KE sp. zn. 4 T 7/2005 zo dňa 12.06.2019, ktoré obdobia výrazne „prispeli“ k celkovej dĺžke namietaného konania.»*. V súhrne sťažovateľ uzavrel, že *„Ani právne či skutkovo náročný spor nesmie trvať neprímerane dlhú dobu. Časový horizont toho, kedy sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradiel celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozostrejú kontúry spravodlivosti ako v očiach dotknutých účastníkov konania, tak aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky.“*.

4. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Krajský súd v Košiciach v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 7/2005 a Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 2/2022, sp. zn. 1 To 54/2006, sp. zn. 5 To 9/2007, sp. zn. 5 To 15/2009, sp. zn. 5 To 7/2013 a sp. zn. 5 To 11/2019 porušili základné práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 (2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 (2) Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Krajskému súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 7/2005 a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 2/2022 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

4. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 20.000,-EUR (slovom: dvadsaťtisíc EUR), ktoré je Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť spoločne a nerozdielne sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Krajský súd v Prešove a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia...“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach.

6. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne tak aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny) každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020).

9. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne tak aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny), rovnako tak aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020).

10. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 32/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 37/02, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, IV. ÚS 102/05, I. ÚS 174/2017, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 356/2021), v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu

označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne tak aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05). Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne tak aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 34/99, I. ÚS 19/00, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, I. ÚS 54/05, IV. ÚS 102/05, Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

11. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil, že základné právo na konanie bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne tak aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny) sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni po začatí trestného stíhania, keď sa občan stáva účastníkom tohto konania buď ako obvinený, alebo poškodený. Účel základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorým je predovšetkým odstránenie stavu právnej neistoty nielen obvineného, ale aj poškodeného ako strán v trestnom konaní, sa sleduje konaním a rozhodovaním príslušných orgánov v primeranej lehote. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu o vine, resp. nevine obžalovaného a na tento výrok nadväzujúcimi ďalšími výrokmi nastoľujúcimi práva a povinnosti.

12. V trestných veciach je cieľom čl. 6 ods. 1 dohovoru zabezpečiť to, aby obvinená osoba nebola príliš dlho obvinená a aby sa o tomto obvinení rozhodlo (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 2122/64, bod 18). Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabráňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968). Posudzované obdobie začína v zásade vtedy, keď je osoba obvinená (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 1936/63, bod 18), ale, zohľadňujúc okolnosti prípadu, môže začať aj skôr, napr. zadržaním (už citovaný Wemhoff, bod 19), a končí oslobodením alebo odsúdením (už citovaný Wemhoff, bod 18). Osobitne z dôvodu predmetu trestného konania, ktorým je rozhodovanie o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa, sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (Bagetta proti Taliansku z 25. 6. 1987). Na druhej strane čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby sa v konaní nielen postupovalo rýchlo, ale zároveň ustanovuje aj všeobecnejšiu zásadu riadneho výkonu spravodlivosti. Medzi týmito požiadavkami je potrebné nájsť spravodlivú rovnováhu (Boddaert proti Belgicku z 22. 9. 1992, sťažnosť č. 12919/87, bod 39).

13. Ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 451/2018 v bode 39 vyjadril nasledujúcu úvahu: „Ústavný súd ďalej pri svojich úvahách vzal do úvahy aj judikatúru ESLP, podľa ktorej je za spravodlivé zadosťučinenie potrebné považovať nie iba priznanie určitej finančnej sumy, ale tiež možnosť zohľadnenia neprimeranej dĺžky konania pri výmere trestu v prípade odsudzujúceho rozsudku. V podmienkach Slovenskej republiky vyplýva táto možnosť aj z § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, ktorý umožňuje vzhľadom na okolnosti prípadu uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom (napr. R 10/2011; v reflexii na judikatúru ESLP pozri rozhodnutie z 26. 6. 2001 vo veci Beck proti Nórsku, sťažnosť č. 26390/95, § 27).“

14. Ústavný súd vo svojom nedávnom náleze č. k. IV. ÚS 515/2021-27 z 21. decembra 2021 v bode 26 k problematike prietáhov v trestnom konaní judikoval: „Z judikatúry ESĽP vyplýva, že odškodnenie za ujmu spôsobenú porušením práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno poskytnúť aj formou zmiernenia uloženého trestu, samozrejme, za podmienky, že je obvinený uznaný za vinného (Kovács proti Maďarsku z 28. 9. 2004), pričom z hľadiska garancií tohto článku je potrebné taktiež v rozhodnutí všeobecného súdu uviesť, k akému konkrétnemu zníženiu trestu odňatia slobody došlo v dôsledku prietáhov v konaní vrátane celkovej dĺžky konania (Jansen proti Nemecku z 12. 10. 2000, Görges proti Nemecku zo 7. 5. 2002, Dzelili proti Nemecku z 10. 11. 2005), a v tomto smere je len paušálne konštatovanie nedostatočné (Ohlen proti Dánsku zo 6. 3. 2003).“

15. Krajský súd v rozsudku č. k. 4 T 7/2005 z 20. októbra 2021 k meritu veci uviedol: „Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prihliadol na ustanovenia § 23, § 31 ods. 1 a § 40 ods. 1, 5 Tr. zák., účinného do 1.1.2006. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol uznaný za vinného z trestného činu, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere 5-12 rokov. Krajský súd však dospel k záveru, že použitie uvedenej trestnej sadzby by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne, a že účel trestu možno dosiahnuť i trestom kratšieho trvania.

Článok 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má svoj odraz v jednej zo základných zásad trestného konania upravenej v ustanovení § 2 ods. 7 Tr. por., podľa ktorej, každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom. Primeranosť dĺžky trestného konania sa posudzuje vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitosť veci, správanie štátnych orgánov a to, či na dĺžke trestného konania mal a ak áno, tak v akom rozsahu, podiel aj samotný obvinený. Dĺžku trestného konania súd, keďže nebola spôsobená zložitou prípadu ani prietáhmi a obštrukciami na strane obžalovaného považuje za neodôvodnenú a neprimeranú, presahujúcu európsky limit, keď vzhľadom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať. Uvedený fakt, keďže je nepochybné, že dôvodom dĺžky trvania trestného konania neboli obštrukcie na strane obžalovaného, je významný aj z dôvodu, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba jednak individuálnej prevencie, a tiež potreba generálnej prevencie (výhovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimeranou dĺžkou trestného stíhania sa postupne vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené.

Zmiernenie trestu je určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práv páchatel'a neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke tento nemal žiadny vplyv. V danom prípade došlo k začatiu trestného stíhania ešte v roku 2001, pričom od tejto doby nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Zohľadniac hore uvedené krajský súd obžalovanému [REDAKOVANÉ] uložil úhrnný trest odňatia slobody za použitia ustanovenia § 40 ods. 1. 5 písm. c) Tr. zák., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzhľadom k tomu, že jeho konanie bolo posúdené ako dva

trestné činy a to vo výmere 1 rok, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka.“

16. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže preto vyplývať aj z toho, že sa porušenie uvedeného práva namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06, I. ÚS 174/2017, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 356/2021). Ak teda v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu tohto práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05).

17. V prvej rovine svojej argumentácie ústavný súd poukazuje na argumentáciu krajského súdu v jeho rozsudku č. k. 4 T 7/2005 z 20. októbra 2021, z ktorej vyplývajú konkrétne úvahy krajského súdu vzťahujúce sa (i) na trest odňatia slobody, ktorý sťažovateľovi hrozil, a to v rozmedzí od 5 rokov v dolnej hranici trestnej sadzby do 12 rokov v hornej hranici trestnej sadzby, a na to, (ii) aký trest napokon krajský súd sťažovateľovi uložil, a to práve z dôvodu prietahov v konaní. Kompenzácia z dôvodu prietahov v trestnom konaní nemusí mať len podobu finančnú (teda podobu finančnej kompenzácie), ale môže byť realizovaná aj v podobe zníženia trestu, ako to požaduje aj citovaná judikatúra EŠLP. Sťažovateľ bol za prietahy v trestnom konaní vedenom proti svojej osobe viac ako 18 rokov kompenzovaný výrazným znížením trestu odňatia slobody, keď z pôvodnej trestnej sadzby v rozmedzí 5 až 12 rokov mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka so skúšobnou dobou taktiež 1 rok, teda trestnoprávna sankcia za stíhanú trestnú činnosť bola výrazným spôsobom redukovaná. Z úvah krajského súdu je zrejmé, aká výška trestu sťažovateľovi pôvodne hrozila a aký trest mu bol napokon uložený, ktorý (i) bol nielen výrazne znížený pod jeho dolnú hranicu, ale (ii) sťažovateľ sa zároveň aj vyhol výkonu trestu odňatia slobody (v prípade zamietnutia odvolania najvyšším súdom). Po oboznámení sa s obsahom príslušnej časti rozsudku krajského súdu č. k. 4 T 7/2005 z 20. októbra 2021 ústavný súd konštatuje, že krajský súd ústavne súladným spôsobom reagoval na vzniknuté prietahy v trestnom konaní, ktoré primeraným spôsobom kompenzoval v podobe výrazného zníženia výšky trestnoprávnej sankcie, jeho úvahy sú preskúmateľné, vychádzajú z citovanej judikatúry EŠLP (body 12 až 14), a preto sú aj legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Tento záver ústavného súdu je umocnený aj jeho zistením, že proti rozsudku krajského súdu č. k. 4 T 7/2005 z 20. októbra 2021 podal riadny opravný prostriedok len samotný sťažovateľ, čo má v zmysle § 322 ods. 3 druhej vety, § 327 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (zásada zákazu zmeny k horšiemu) význam z hľadiska posudzovaného porušenia označených práv a sťažovateľom požadovanej finančnej kompenzácie. Tá by bola vzhľadom na výšku uloženej trestnoprávnej sankcie vrátane precízneho odôvodnenia krajským súdom jej mimoriadneho zníženia neprimeraná okolnostiam trestnej veci sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v prvej rovine z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. V druhej rovine svojej argumentácie ústavný súd poukazuje na to, že napadnuté konanie krajského súdu bolo v čase podanej ústavnej sťažnosti ukončené jeho rozsudkom č. k. 4 T 7/2005

z 20. októbra 2021, pričom odvolacie konanie pred najvyšším súdom je vo svojej počiatočnej fáze, keďže bol súdny spis predložený najvyššiemu súdu na odvolacie konanie 1. februára 2022 (sťažovateľ podal odvolanie proti predmetnému rozsudku krajského súdu 10. januára 2022). Predošlé sťažovateľom označené odvolacie konania vedené pred najvyšším súdom boli ukončené jeho uzneseniami z 30. apríla 2008, 10. júna 2010, 3. septembra 2013 a 27. februára 2020, ktorými boli rozsudky krajského súdu z 19. septembra 2007, 14. októbra 2009, 5. marca 2013 a 12. júna 2019 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie (k tomu pozri aj bod 10). Ústavný súd teda konštatuje, že v čase podania ústavnej sťažnosti bolo napadnuté konanie krajského súdu ukončené jeho rozsudkom č. k. 4 T 7/2005 z 20. októbra 2021 (k tomu pozri aj bod 10) a odvolacie konanie pred najvyšším súdom sa nachádza v jeho počiatočnej fáze, keď už „*prima facie*“ o pried'ahoch krajského súdu, ale ani najvyššieho súdu uvažovať nemožno. Nie nezanedbateľnou okolnosťou je skutočnosť, že sťažovateľ sa nedomáhal ochrany svojich označených práv už v skoršom období, keď bol na základe skorších rozhodnutí v konaní úspešný, ale až po tom, čo bol výsledok konania v jeho neprospech. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť aj v druhej rovine svojej argumentácie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu